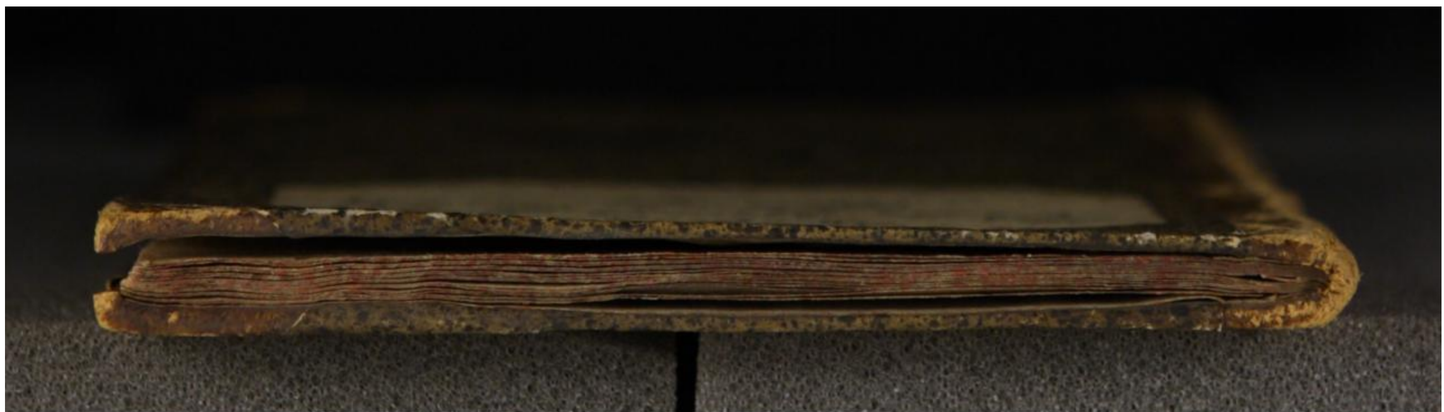
P. Hegelunds

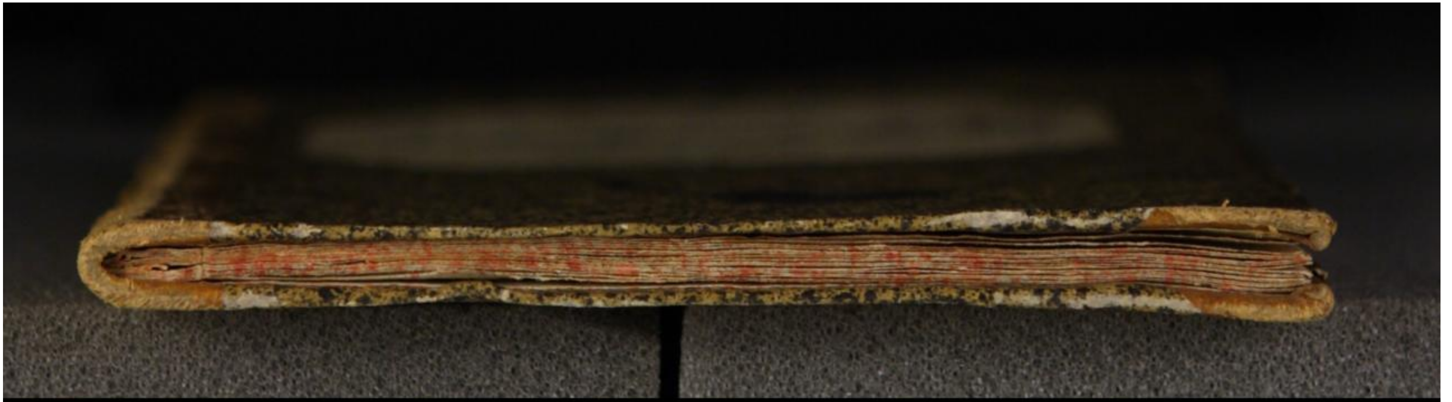
Trøst og Formaning af Guds Ord om Legemets Opstandelse.
([illegible])

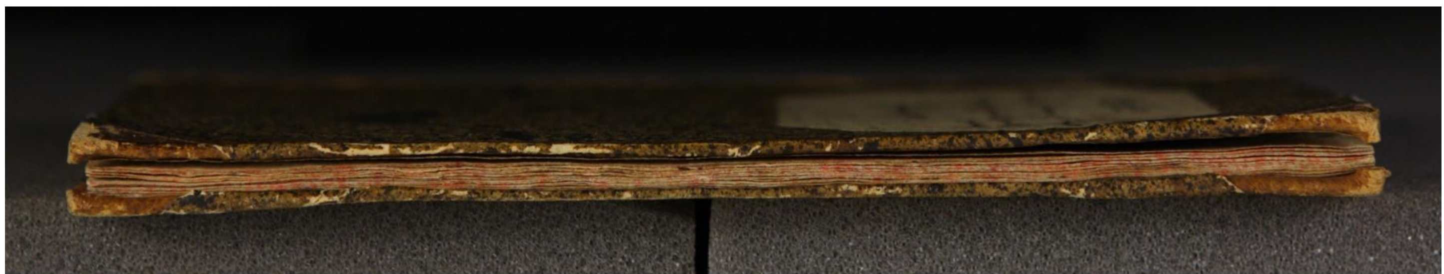
Kbhavn 1578.

M Fischer fecit

BIBLIO. REGIA. HAFNIENSIS

370

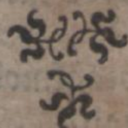
Argumenta

RESVRRECTIONIS CORPORVM.

Trøst oc Beuissning vdaff Guds ord om Legemens opstandelse: vdi Rim forfattet aff Peder Hegelund.

Oc kand siungis met D. Hans Albritzens vises tone:

Jeg veed en Vrt baade deilig oc bold.

Prentet i Kiøbenhaffn/ aff Laurentz Benedicht.

1578.

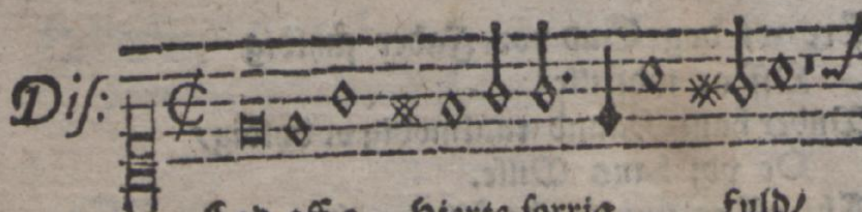
Hederlig / Gudfryctig oc Dydig Quinde/
Dorethe M. Hans Laugissens/ ynsker ieg
Peder Hegelund/ Naade oc Trøst
aff Gud:

SOrrig kommer ind at lucte dørre/
Oc taar end der geste.
Der som hun vaar nu nyligen førre:
Oc helst hoss de Beste.
Naar wi end giøre som wi best kunde/
Effter vise Raad:
Dog sniger Wlycken sig mangelunde/
Paa oss met graad.
Der aff monne I oc nappe røn
Met hierteleed/
Der I nu miste eders eniste Søn
I fremmede sted:
Som attraait/ figed/ oc hastede did
Met stadig forsat:
Oc snarlig der/ effter faa Vggers tid/
Sagde eder godnat.
Saa vide I oc min ælendighed
Der trengde mig saare/
Met Venners affgang/ sorrig oc Arbed/
Vdi disse Aare.
Øyen paa Søster / saa oc paa Moder
Jeg kort tillucte:
Paa Fader/ oc strax paa Hustru goder:
En Sorrig anden slucte.
Men huad ville wi giøre mere der ved/
Met megen wlad?
Wi kunde met vor wtaalmodighed/
Gremmen oc Graad/
Fortørne vor Herre oc Fader god/
Oss selff fordærffue:
Der til oc større Vedermod
Oc straff forhuærffue.

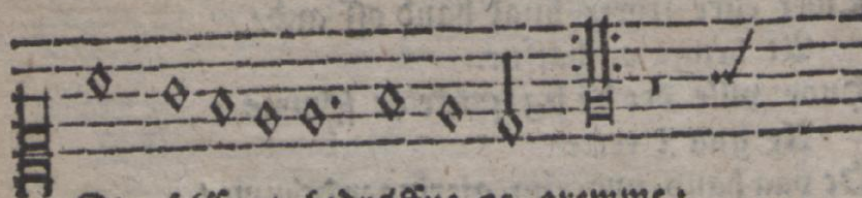

Ere

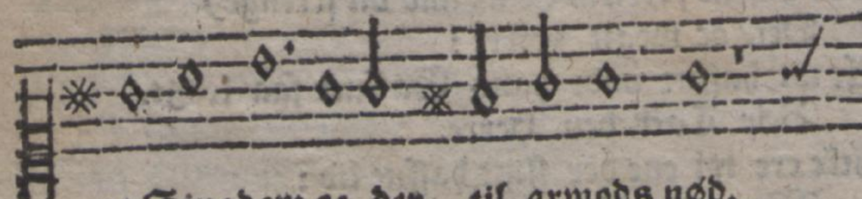
Ere wi dog Gud vor Fader skyldig
Oss at indstille/
Vnder hans Haand taalmodig oc dyldig/
Oc vdi hans Ville.
Thi oss er skenckt vdaff hans Haand
Alt hues wi haffue/
Lidet eller stort/ huad hand oss and/
At bruge oc haffue.
Huor ville det da sig skicke oc sømme
At gaa i rette/
Oc paa hans vnderlig gieringer dømme/
Eller met hannem trette?
Wi haffue fortient (om hand vil strenge)
Det/ oc megit værre:
At wi haffue nydt hans Gaffuer saa lenge/
Bør Tack den Herre.
Icke ere wi ene der sligt haffue lid:
Men alle Vdualde/
Dem haffuer Gud visst aff Arrilds tid
Ladet Kaarssit tilfalde:
Sin egen Søn vilde hand ey spare/
Icke Abraham/ icke Job:
Huo vilde forsage den ædle Skare/
Oc Martyrers hob?
Endog hand tit vor Glede berøffuer/
(Som er oss vel surt)
Vort Haab oc Tro hand der met prøffuer/
Som Guld giører purt:
Det lader som hand sig monne henuende
Til Heffn oc vrede:
Al Sorrig veed hand saa vel at blende
Met Trøst oc glæde.
Derfor I/ Met eders Hosbonde kiere/
Nu lader eder trøste:
Christ spare eder lenge til sit Naffns ære/
Som oss forløsde.

Lad aff o Hierte sorrig fuld/
Om Verden er vorden dig whuld/

Dig selff at bedrøffue oc gremme:
Oc Venner end dig forglemme/

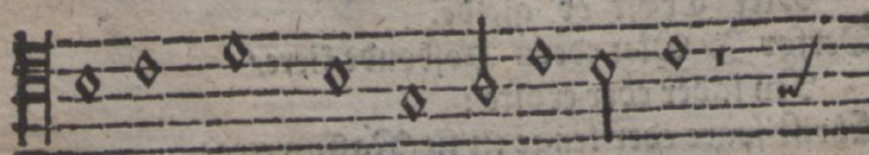
at Siugdom oc der til armods nød.

Lad aff o Hierte for rigfuld/
Om Verden er vorden dig whuld/

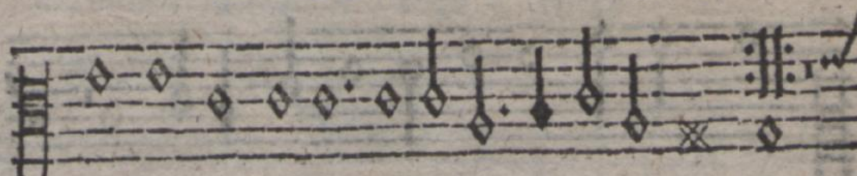
Dig selff at bedrøffue oc gremme/
Oc Venner end dig forglemme/

at Siugdom oc der til armods nød.

Lad aff o Hierte sorrigfuld/
Om Verden er vorden dig whuld/

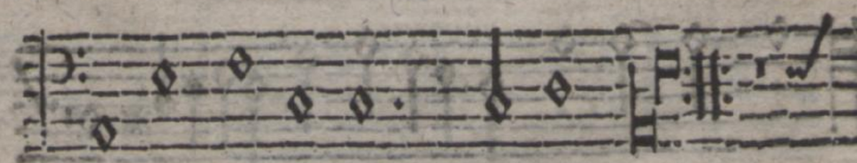
Dig selff at bedrøffue oc grem me:
Oc Venner end dig forglem me/

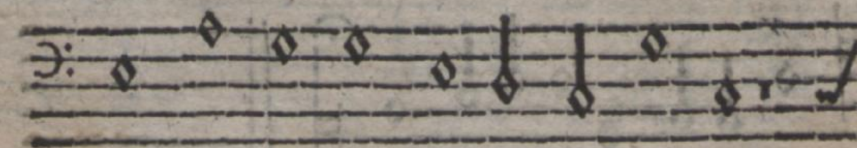
at Siugdom oc der til armod s nød

Lad aff o Hierte sorrigfuld/
Om Verden er vorden dig whuld/

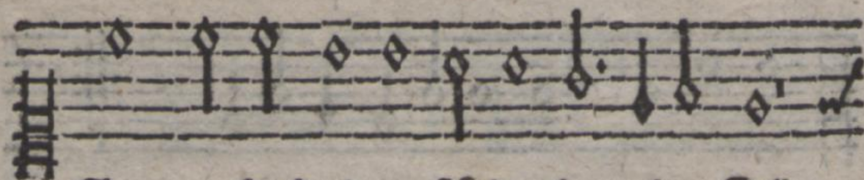
Dig selff at bedrøffue oc gremme:
Oc Venner end dig forglemme/

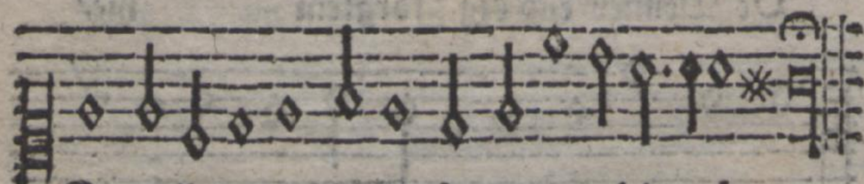
At Siugdom oc der til armods nød.

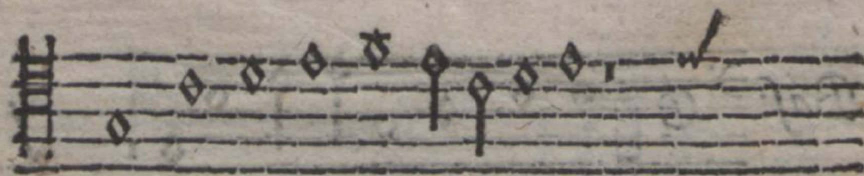
Vanghed lønlig oc oben - bare /

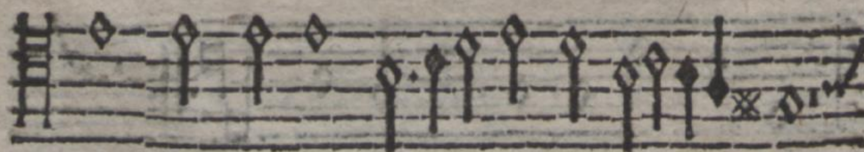
Spot oc forsmed/ oc sist den legemlig Død/

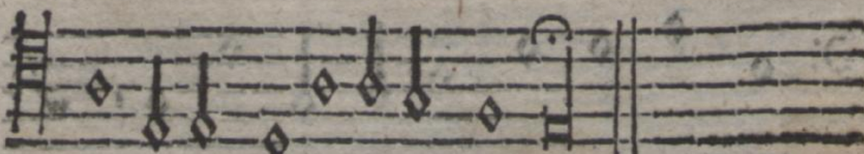
Dig ville ingeledis spare ingeledis spare.

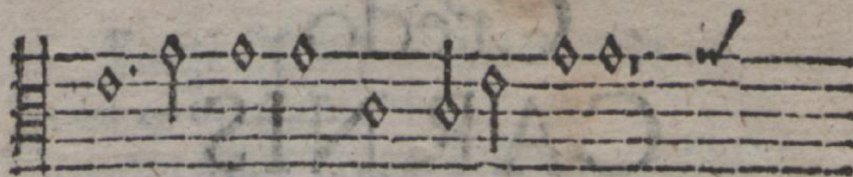
Vanghed lønlig oc obenbare /

Spot oc Forsmed/ oc sist den legemlig Død/

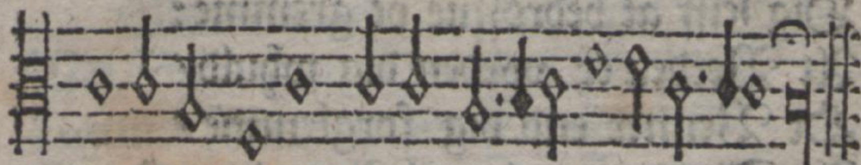
Dig ville ingeledis spare.

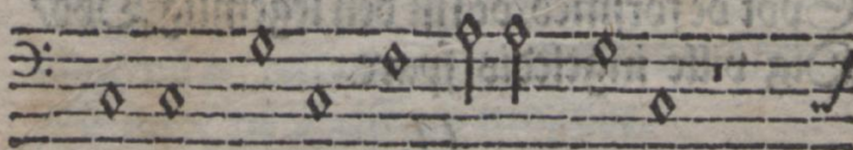
Vanghed lønlig oc oben bare/

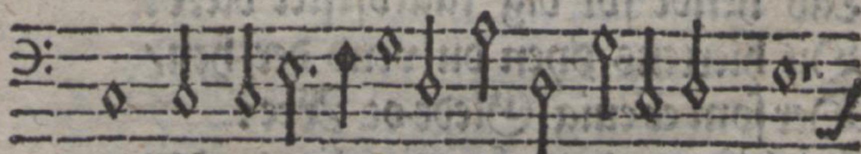
Spot oc forsmed/ oc sist den legemlig Død/

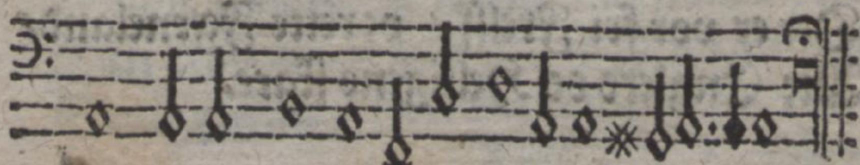
Dig ville inge - ledis spare ingeledis spare.

Vanghed lønlig oc oben - bare/

Spot oc forsmed/ oc sist den legemlig Død/

Dig ville inge - ledis spare ingeledis spare.

Credo CARNIS resurrectionem.

I.

LAd aff o Hierte sorrigfuld/
Dig selff at bedrøffue oc gremme:
At Verden er vorden dig vhuld/
Oc Venner end dig forglemme/
At Siugdom oc der til Armods nød/
Vanghed lønlig oc obenbare/
Spot oc forsmed/oc sist den legemlig Død/
Dig ville ingeledis spare.

II.

Foract du Verden lige saa igen/
Gal. 6. Lad hende for dig kaarsfestet være:
Dit hiertens øyen du vend der hen/
Der som er euig Glede oc Ære:
Lad løst om dette her timelig tandt/
Din Kaass set hen til Himlene klare/
Philip. 3. Der er vor fri Frelss/ oc rette Fæderneland/
Alle Englers oc Helligens skare.

Fat

III.

Fat oc fest det i Hiertet ind/
At wi ey her skulle euig være:
Men om skønt Legemit/ Siel oc Sind/
Som wi fordærffued aff Synden bære/
Maa lide daglig baade sorrig oc nød/
De bliffue dog icke borte:
Oc ey forsuinder det Legem som er død/
I Jorden vor Moder hin sorte.

IIII.

Men Sielen kommer i sin Behold/
Vdi Guds egner Haand oc giemme: Sap: 3.
Legemet som er vnder Synden sold/
Den leggis ned i Dødsens klemme:
Dog skulle de baade komme sammen igen/
Vdødelig saa for Dommen møde:
Gud vil da være de godis Fader oc Ven/
De onde til Helffued nedstøde.

V.

Fornufft det aff sig selff ey troer/
At Legemit som til muld forfulner:
I Vand/ i Jld/ i Vær oc Jord/
Til støff/ ocsaa til intet formulner/
Dertil tit oc mangelunde foruent/
Skulle komme det selffsamme frem aff sted:
Den trøst aff Guds ord maa wi alt hent/
Som giffuer oss der om klar beskeed.

1. *A forma creati HOMINIS: quippe ad imaginem Dei, & erecta in cœlum facie.*
2. *A fine, scilicet ad VITAM æternam.*
3. *A loco felicißimo, PARADISO.*
4. *A fine datæ PROMISSIONIS seu Fœderis de restaurando genere humano per venturum Semen mulieris, & huius regno perpetuo.*

Gen. 1. Først skob Gud *MENNISKEN* i Para-
Lig effter sit egit Billede bold/ (diss/
Oprictig/ god/ friuillig oc viiss/
Gaff alting vnder deris mact oc vold/
At de skulde leffuit euindelig:
Genes: 3. Dog der de i Synden vaare faldne/
Hand dennem Quindens Sæd naadelig
Forloffuit/ til Liffuit at kalde.

VII.

5. *A doctrina & exemplo ENOCHI, qui viuus in cœlum translatus fuit, ante diluuium, prima statim mundi ætate, anno videlicet 988.*

Nu lærde oc spaade ocsaa *ENOCH*/
Som vaar den siuende Mand fra Adam/
Iudæ epist At Herren met Helligens tusinde skock/
Vil komme de Onde til straff oc skam:

Hand

Hand leffde oc selff for Herren saa vel/ Gen. 5.
At hand til Himmelske sæde/
Bleff tagen op baade met Legem oc Siel/
Guds børn til trøst oc glæde.

VIII.

6. *Ab exemplo NOAE seruati diuinitus in diluuio, & denuo educentis in terram colonias generis humani & animantium.*

7. *Et IONAE, deuorati à pisce: qui rursus tamen è ventre piscis tanquam è sepulcro, integer illæsusq; in terram reiectus fuit.*

NOAH selffottende met allesflaus diur/ Gen. 7.
It Aar omkring i Arcken vende:
Indtil saa lenge Jorden bleff tiurd/ Gen. 8.
Oc Gud selff dem til Landet sende.
Den Hual som haffde *IONAM* i sin bug/ Ionæ 2.
Paa tredie dag maatte hannem yde/
Ganske heel oc holden aff sin forfærdelig
Opstandelsen det betydde. (Slug: Math. 12.

IX.

8. *A doctrina, facto & exemplo ELIAE. Is enim qui anteà hospitæ suæ filium mortuum suscitârat: iam senex viuus turbine rapitur, igneisq; quadrigis in cælum euolat. Id contigit media*

ætate

ætate mundi, circa annum 3051. annis post diluuium 1395.

Desligest *ELIAE* Guds tro Mand/
I Verdsens mitte alder det hende/
Som tiente Herren met mund oc haand/
Sit visse Bud hand effter hannem sende:
Baade Heste oc Vogn komme gloendis ned/
Førde hannem i Værit til Himmels op/
Effter stod Elisæus oc vndrede ved:
Elias foer op met Siel oc Krop.

X.

9. *A fide & confeßione IOBI omnium illustrißima, de filio Dei quem suum GOEL, id est, vindicem & aßertorem consanguineum vocat. Ita enim in Lege vocantur, qui ex cognationis iure, venditas fratrum poßeßiones sibi vindicabant.*

Iob 19. Huad tolde oc talde den tollige *IOB*/
Aff væ (sagde hand) oc sorrig ieg beffuer:
End haffuer ieg denne trøst oc Haab/
Jeg veed/ min Frende oc Frelser leffuer:
Oc skal mig opuecke aff Jorden oc Død/
Met denne min Hud mig beklæde/
Jeg selff skal skue Gud i mit Kiød/
Disse Oyen skulle see den Glæde.

10. *A con-*

XI.

10. *A consensu & testimonijs euidentissimis omnium PROPHETARVM, sanctorumq́ Dei hominum: vt Esaiæ, Danielis &c.*

Den ædle *ESAIAS* aff Aanden fuld/ Esai: 25. & 26.
Dessligest oc *DANIEL* trøste oss saa: Daniel 12.
De Døde som ligge vnder sorten muld/
Met Legemit skulle vist opstaa/
J Sofffammerit de først huile sig/
Siden de sig deilig fremdrage:
Gud vil da Døden opsluge euindelig/
Jordklædet oc Graaden borttage.

XII.

11. *A visione illustrissima EZECHIELIS diuinitus ipsius animo & oculis ingesta: vt imago esset & reditus populi Israelitici ex captiuitate Babylonica, & vniuersalis resurrectionis.*

EZECHIEL bleff i Aanden vdførd/ Ezech: 39.
J Babylons land paa marcken viid/
Der saa hand de Been saa mange oc tørre/
J heele hobe spredde hid oc did:
Jt Vær blæsde her/ de Been paastand
Met bulder drogis hen huert til sin Krop/
Strax kom der til Kiød/ Sener/ Liff oc
For Gud de reisde sig leffuende op. (Aand/

12. *Ab exemplo & victoria FILII DEI, fratris & capitis nostri: qui nec sibi priuatim mortuus, nec sibi victoriam adeptus fuit, sed etiam nobis qui sumus ipsi concorpores & cohæredes:*

Men al vort Haab oc høyeste beuiss/
Den staar paa dig o *IESV CHRIST*/
Haffde du icke indlagd den priiss/
Oc Dieffuelens hoffuet knuset vist:
J sin Kammer haffde oss Døden fur/
Hand actet slet ingen at slippe/
1. Cor: 15. Wi maatte da værit de vsliste Creatur/
Oc haffde slet haabed til glippe.

XIIII.

Atq; adeo ex arctissima credentium omnium, cum ipso societate & copulatione, vt quod in ipso tanquam in capite incoatum est: id impleri in omnibus membris necesse sit. Nostram itaq; carnem tanquam primitias, cùm è sepulcro prodiret, è terra reduxit: vt sciamus nos virtute ipsius in lucem prodituros.

Dig bør loff oc ære altsomstørst/
At du aff vnderlig raad oc naade/

Vilde være vor Broder/ Hoffuit oc Første/
Oc styre saa all vor jammer oc vaade:
Alenist at du kunde oss hielpe aff nød/
Vort Kiød oc Blod vilde du anamme:
Wi ere dine Lemmer/ oc Kiød aff dit Kiød/
Derpaa wi stole oc bramme.

XV.

Nu est du opstanden/ det er vist/
Met største herlighed oc Triumph/
Døden dig holt saa liden en frist/
Du raadnet oc icke i Jordens sump/
Braadden er brudden/ oc Døden er død/ Oseæ 13.
Dieffuelen er dømpt/ oc Fengslet er fanget: Eph: 4.
For vor skyld lidde du Dødsens nød/ Rom: 4.
For vor skyld est du oc opstanden.

XVI.

Wi skulle io være dit Billede lig/ Philip. 3.
For den sag est du it Menniske vorden:
Derfor som Døden ey kunde holde dig/ 1. Thes. 4.
Vort Legem skal oc ey bliffue i Jorden: Rom. 8.
Ihuort som Hoffuedit reyser sig hen/
Did maa alt Lemmerne følge med:
Wi ere dine Lemmere oc Ympegren/
Wi følge dig huor du est i Sted.

XVII.

13. *Ab exemplis OMNIVM EORVM*
qui vllo vnquam tempore resuscitati
sunt.

sunt. In quibus declarauit filius Dei, tum suam cum maßa naturæ humanæ cognationem ac neceßitudinem coniunctißimam: tum officium & omnipotentiam in destruenda morte, & obterendo capite Serpentis.

Vt: quando iam etiam moriens saxa & sepulcra concußit aperuitq́, multis à morte excitatis.

Du snarlig det paakende lodst/
Huad krafft din Død monne met sig drage:
Strax der du paa Kaarsit døden saast/
Math. 27. De Dødis Graffue maatte reffne oc knage:
Mange helligens legemer de tradde herfram/
Effter din Opstandelß' i Staden ginge/
Oc vden tuil met dig i glæde oc bram
Fore op / oc Riget vndfinge.

XVIII.

Item, cum viuus adhuc morbos, Diabolos & mortem pelleret: præsertim cum reuocaret in vitam morti vicinos, & mortuos ipsos, vt,

Viduæ FILIVM, primo }
Iairi FILIAM, secundo } *prædicationis suæ anno.*
LAZARVM, tertio }

Ja før du vilde gaa til din død/
Din mact betede du obenbare/

Siug-

Siugdom/ Diefflen oc Dødsens nød
Maatte for dit ord strax rømme oc fare:
IAIRI daatter du vecte aff Søffn/ Lucæ 8.
Den *ENCKIS* søn paa ligbaren/ Lucæ 7.
Oc *LAZARVS* som da paa tredie døgn Iohan. 11
Vaar død/ maatte frem oc suare.

XIX.

14. *A regula immota veritatis & IVSTICIAE Dei in distribuendis præmijs & pœnis. Cum enim in hac vita iudicium Dei à domo Dei incipiat, ita vt bonis plerumq; malè sit & malis bene: necesse est restare aliud iudicium aliamq; vitam, in qua iustissimè distribuentur æterna præmia & pœnæ. Necesse itaq; etiam est, vt homines boni & mali resurgant: & vnusquisq; reportet mercedem, non in anima solum, sed & in corpore ipso, secundum ea quæ gessit in corpore. Corpus enim (vt grauissimè inquit Athanagoras de resurrectione) sicut fuit animæ socium, in actionibus passionibusq; tam virtutum quàm vitiorum, & in sanctimonia & martyrio comes: Ita debet in pœna vel præmijs habere consortium. Est ergo*

corpus idem reſurrecturum. Niſi enim præmia manerent vitæ ſequentis, prouidentia iuſticiaq́; diuina traheretur in dubium. Homo quinetiam brutis foret miſerabilior, qui religionis & iuſtitiæ gratia, corporis ſe priuat oblectamentis, & incommoda ſubit innumera. Ipſaq́; virtus, religio, leges, deliramenta forent atq́; detrimenta. Niſi reſurgant corpora, non habet iuſtitia diuina locum in corpore vel anima. Non in corpore: quia iniuſtum foret animam habere præmia laborum, in quibus magnam partem perpeſſum eſt corpus, ipſum verò non habere in præmio partem. Non in anima: quia iniuſtum eſſet animam ſolam dare pœnas peccatorum quamplurimorum, quæ non commiſiſſet, niſi corpus ei fuiſſet adiunctum. Hactenus Athanagoras.

Math.

cb. 4. Du haffuer endnu icke forget/
Dine vſle Børn oc fattige Brøder/
p. 3. Huor megit got du haffuer dem iet:
Men Sorrig altid i Verden dem møder:

Huor

Huor bliffuer da din Retfærdighed
Mod Abel / oc dine Martyrer alle?
Om du vilde icke engong Vgudelighed
Frem til ret Regenskab kalle?

XX.

15. *A fine & dignitate redemtionis nostræ per filium Dei, & REGENERATIONIS nostræ per Spiritum Sanctum: adeoq́ʒ inhabitationis totius Trinitatis in cordibus & spiritibus renatorum, tanquam in proprio domicilio & templo.*

Monne du forgeffs haffue lid død?
Oc wi forgeffs bode tro oc lide? 1. Cor. 15.
Oc haffue ey Dieffuelens giernings ød/
At Døden din Lemmer skal riffue oc slide?
Skulle den Helligaands Tempel oc voning/ 1. Cor. 3.
Som er i Christo døbt oc toed/
Oc haffuer din Aand til Pant oc forloff- Ephes. 1.
Hensmulte som andet skarn oc raad? (ning/

XXI.

16. *A SIMILIBVS quamplurimis in natura rerum, quæ sunt imagines aptissimæ & venustissimæ resurrectionis: vt*

a. *Grana seu semina in sulcis tanquam sepulcris defossa, non nisi computrue-*

*rint, resurgunt in segetem: nouumq́;
stipitem, folia, culmos & flores, omnia elegantißima, induunt.*

1. Cor. 15. Vel maa her met oss hart handlis/
Iob. 14. Lige som met Planter/ Sæd oc Frø/
Aff regn oc raad maa de foruandlis/
J Jorden en tidlang fielis oc dø:
Dog springe de vd om Vaaren smuckt/
Met Blader/ Blomster/ Frø oc Kierne/
Aff sorten iord/ met farffue/ Dyd oc Luct/
Effter Guds ville saa gierne.

XXII.

6. *Auium, aliæ in fontibus & paludibus hyeme delitescunt tanquam consopitæ & emortuæ: quod narratur de vpupis, Sturnis, Hirundinibus: seu in vicina abeunt, apricos secutæ montium recessus, vt inquit Plinius lib. X. cap. 24.*

7. *Aliæ in regiones calidas, vt existimatur, auolant: vt Ciconiæ, Grues, Coturnices. Ciconiæ, ait Plinius, quonam è loco veniant, aut quo se referant, in compertum adhuc est. Nemo vidit agmen discedentium, cum discessurum appareat: nec venire, sed venisse cernimus: vtrumq́;*

noctur-

nocturnis fit temporibus. lib. X. cap. 23.

8. *Animalium quorundam, Auium verò omnium mirabilis ortus & generatio. De auibus venustè ita Ouid: Metam. XV.*

Et genus omne auium medijs è partibus oui
Ni scirent fieri, quis nasci posse putaret?

Eodemq́, in loco, ex iuuenco fieri Apes tradit, id quod & Virgilius prolixè in IIII. Georg: ex equo Crabrones:

ἵπποι μὲν σφηκῶν γένεσις, ταῦροι δὲ μελισσῶν.

ex spina hominis Angues: ex cancro defosso Scorpium: ex putrefactione ferè qualibet Vermiculos: ex tineis Papiliones: ex limo Ranas: ex carne informi Vrsas:

Phœnicem ex seipsa: Hæc enim, vt idem ait:

Vna est quæ reparat seq; ipsa reseminat ales.

Plinius ex ossibus & medullis eius nasci primò ceu vermiculum: inde fieri pullum narrat, mox auem. lib. X. cap. 2. Ex erucis albis Bombyces: (Sunt enim Bombyces primum erucæ albæ, cum sericum nent) ex bomby-

cibus Bombylos: ex bombylis Necydalos: ex necydalis ſex menſibus viciſsim Bombyces. Plinius lib. XI. cap. 22.

Pelicanos etiam paruulos mortuos, reſperſos ſanguine materno, quem ipſa ſe grauiter vulnerans, effundit, reuiuiſcere autor eſt B. Hieronymus.

Quædam animalia hybernis menſibus dormiunt, vt glires animal de genere murium: aut variè emutantur, vt Bombyces: aut reiuueneſcunt, vt Cerui abiectis cornibus: Et Serpentes qui ſenectam cum exuuijs vnà deponunt. Virg. AEneid: II.

Frigida ſub terra tumidum quem bruma tegebat,
Nunc poſitis nouus exuuijs, nitidusq; iuuenta,
Lubrica conuoluit ſublato pectore terga.

Omnes verò ſub vernam temperiem nitidiores alacrioresq́; prodeunt.

Hand monne oc Fulene det befale/
Naar Sommerens hede ey lenger vil ſtande:
J Kilder oc Kiærre ſig legge i duale/
En part flue hen til varme lande:
Somme Diur ſoffue i Vinters nød:
Pellicanens Vnger faa til liffue/
Aff Been oc Marff fødis Phoenix purpur-
Hugormen ſkiuder ſin Hide. (rød/

ζ. *Viciſsitudo perpetua Hyemis & æſtatis, frigoris & caloris.*
η. *Somni & vigiliæ.*
θ. *Lunæ creſcentis & decreſcentis.*
ι. *Noctis & diei, ſeu tenebrarum & lucis.*
κ. *Ex cineribus & arena confectio Vitri & Speculorum.*

Huo binder Jorden met Vinters tuang/
Giør hart oc bart met Fraaſt oc Jſs?
Huo kommer igen al Grøde paa gang/
Met Fuct oc Varme giffuer lin oc liſs?
Opuecker oſſ aff huile oc Søffn?
Lader Maanen voxe aff oc til?
Aff Nat oc Dag ſticker huerend døgn?
Aff Aſke lader vorde Glar oc Speil?

XXIIII.

17. *A COMPARATIS & miraculis cognatis, ſeu à PARI.*

Huo ſkaber it Menniſke i Moders giem?
Huo giffuer det føde/ Siel oc Aande?
Huo hielper det oc til Verden frem?
Huo ſtyrcker Moderen i ſlig vaande?
Huo giffuer de Vfructſommelige Fruct?
Ophøyer den Fattige/ oc ſom falder?
Huo giør de Siuge ſtercke oc ſmuct?
Huo tit forlenger deris alder?

XXV.

18\. *Deniq; ab OMNIPOTENTIA Dei, seu à Facili: quòd omnino poßit simul & velit excitare mortuos. Non impotens enim est is, qui in principio ex puluere terræ ipsum constituit, rursus resolutum & conuersum in terram, ex qua sumtum est (secundum conditoris dictum) iteratò suscitare illud. Damascenus.*

Wi tiene/ den Herre som det formaar/
Himmel oc Jord aff slet intet skob:
Vdi hans mact altingest staar/
Altingest hand giemmer oc holder tilhob.
Skulde hand ey aff voris Aske oc Been/
Opleedt fra Diur/ Fiske/ Fule oc Orme/
Som hand haffuer giort førre/ giøre sligt
J sin ret skick oc forme? (igen/

XXVI.

Det er den Herre en sag saa let/
Det koster hannem ney it ord/
Naar hand vil eske oss alle i ret/
Førend skulle smelte Himmel oc Jord:
End Dieffuelen skulle hannem tage fra/
Oc Døden hans Børn holde tilbage:
De Dieffle sig ey selff da hielpe maa/
J disse store Herredage.

Wi

XXVII.

Wi løffte vore hoffueder til Him̃elen op Luc. 21.
Thi wi vort Hoffuit fra Himmelen vente/ Philip. 3.
Hand skal oss frelse met Siel oc Krop/
Oc met sin Engler selff oss hente:
Kom kiere Brudgom o CHRISTE kom/ Apoc. vlt.
Giff oss en salig stund oc tid/
Holt du din Brud i Troen fast oc from:
Ja/ ia/ ieg snart vil kom̃e Blid. Apoc. vlt.

Etiam venio cito.

A M E N.

Etiam veni Domine Iesu.

DOROTHEAE TAVSANAE,
M. Ioh. Lagonij Superintendentis ecclesiarum diœcesis Ripensis vigilantissimi, vxori, matronæ lectissimæ: lugenti mortem vnici filij, præclaræ spei adolescentis optimo ætatis flore intercepti, ROSKILDIÆ die XXIIII. Septemb: Anni M. D. LXXVI. Anno ætatis XVIII.

Consolationis & gratitudinis ergo, scripsit

Pet: Heg: Rip.

Quo ipso autumni tempore, & deinceps in multam hyemem, Ripis magnus infantum & puerorum numerus, varis & ecthymatis seu, vt vocant, Morbillis, infesto puerili ætati morbo, tristi parentum spectaculo, sublatus fuit.

PVER EMMANVEL de pueris.

Ferte, offerte mihi pueros, lectissima regni
Membra mei: his frater sum puer, hisq;
Ipse Dei in laudes ora infantilia pando, (pater.
Delector puerûm voce, salute, fide.

LAGO-

LAGONI LAGONIO
Ioh. F.

Ingenuo Lago ingenio, vultuq; parentum
Magna, & sola quidem mascula spes, obijt.
Sed studio & virtute ardens, dũ totus anhelat
A patria, in portũ, ô Hafna, tuamq; Scholam:
Euicit semel & studia ærumnasq; laborum:
In patriã, in portũ, ô Cælum, abit, inq; Scholã.
Sanctiloquis vbi mixtus auis, discitq; videtq;
Cuncta: vbi cuncta simul datq; docetq; Deus.

Discipulo suo, dum vixit, carissimo, faciebat
P. H. Ludimag. Rip.

ALIVD.

Ripis me genitum rapuit Roskilda: parentes
Sublatum lugent: me at tenet aula Dei.
Iam valeant mundi impostura & Dæmonis astus:
In Christo satago, cætera curo nihil.
Hic meus est amor, hic requies: tum sola salutis
Anchora, tum vitæ vita salusq; meæ.
Linque pater lacrymas, inhibe suspiria: Gnato
Ne inuideas mater cælica regna tuo.
Post vbi fata volent, aulam veniemus in vnã:
Inq; Deo iunctis vita perennis erit.

Mœstus pater
filio f.

Lago

Lago Iohannes, reuerendi viri M. Iohannis Lagonij episcopi Ripensis vnicus filius, matre natus Dorothea M. Iohannis Tausani episcopi quondam eiusdem loci (qui primus in Dania doctrinam fidei intrepide & constanter instaurauit) sub hoc marmore recubans, mœstos parentes consolatur.

O Pater, ô genitrix quæ vos in funere nati
Vultus tam tristes sumere causa iubet?
Ah lacrymas quæso nunc tandē sistite: vestras
Nec mentes cruciet vana querela pias.
Namq; ego cœlestem nitida inter sidera vitam
Terreno exutus carcere liber ago.
Mox erit, in celso vobis ego rursus olympo
Lætis cum lætus conspiciendus ero.
Nam mihi lux fidei & diuina modestia pectus
Rexit, & Aonia cultus in arte fui.

Desiderius Fossius
ludimag. Roskild. f.

La: Lag: condiscipulo caris: iusta fecerunt συμφοιτηταὶ aliqui omnium, vt potuerunt, nomine.

Nec tibi Musarū, mors, Lago, pepercit alumno:
Spes baculum matris, spes baculumq́; patris.
Non amissus abes, tantum præmissus abibas:
Corpore abes socijs, mente ades ante Deum.
Hæccine causa viæ properatæ? ô dulcis amice,
Quando pijs dulce est viuere, dulce mori est.

Frideric: Suaningius Rip.

Dũ patriã, vt formes animũ linguãq́, relinquis:
Hinc anima æternam subuolat in patriam.
Cælesti residens Academia, es ipse magistris
Omnibus, & socijs doctior & melior.

Iacobus Suaningius Rip.

Scrutari & sapere (in votis quæ hic vnicè habe-
Cælestis, plenè dat tibi, Lago pater. (bas
Par es auis, socios superas ipsumq́ parentem:
A patre funus abes, cum patre fœnus ades.

Ioh. Iacobus Rip.

Ingenij & studij Lagonem dotibus auctum,
Et patrem & fortem qui referebat auum:
Dum sacro Aonidum petijt conamine castra,
Sanctorum in nitidos fata tulere choros.

Christ: Andreas R.

Qui studio & vita mores referebat auitos
Mixtus auis, sancto considet ille choro.

Idem.

Ingenio, ore, pium referens studioq́ parentem:
Ingenio, ore Deum nunc studioq́ refers.

Iacob: Heg: Rip.

Mors mihi in insidijs: clypeus sed & anchora
Qui Christũ tenui, nũc ab eo teneor. (Christus

Laurent: Mule Otton:

Mixtus auis anima, cognatis puluere mixtus,
Colloquia angelicis misceo grata choris.

Ioh. Georg. Ottonien:

LVCII in æde sacram primò ausus spargere lucẽ
TAVSANVS, florens ceu rosa Fonte stetit.

Ex

Ex tristi in claram migrans caligine lucem,
Hocce, nepos, languens ceu rosa Fonte iacet.
At nunc consortes fontis lucisq; beatæ,
Ante Deũ vernans ceu rosa vterq; fragrat.
Quàm tibi, Lago, locus fuit hic fatalis, auoq;:
Sed certamen auo hic, sed tibi sancta quies.

Nicol: Vilhelm: Rip.

M. IOH: TAVSANO

Euangelíj Iesu Christi propagatori, Monachorum oppugnatori acerrimo: qui sub gubernatione FRIDERICI primi, indè vsq; ab anno M. D. XXIIII. & deinceps tempore interregni (anno M. D. XXXIII.) & porrò: cum Antichristi in Dania propugnatoribus assiduè voce & scriptis conflictatus fuit: donec tandem initio felicissimæ gubernationis sanctiss: regis CHRISTIANI III. seculi nostri Ezechiæ, qui & anteà Holsatiam suam à Papatu vindicarat, Hierarchia Pontificia in Dania, prorsus corruit, Monachorum gregibus, quotquot ad mentem meliorem redire nollent, Dania exulare iussis, Anno M. D. XXXVII. Ipse autem cũm curriculum docendi, ad annos XXXVII. VIBVRGI, HAFNIÆ, ROSKILDIÆ, RIPIS, feliciter confecisset, ad extremum laboribus & vita defunctus est RIPIS, die XI. Nouemb. anno M. D. LXI. ætatis LXVII.

A Monachis, tusus sannis TAVsanus iniquis,
Multatur tenebris, carcere & exilio.

Fit mox ipse gregis Monachorũ tusor: amicam
Sed male pro meritis reddidit ante vicem.
Cœnobijs clausos, pigroq; abdomine onustos,
Queîs neq; tum corpus mens neq; sana fuit:
Seruitio eduxit, cæloq; beauit aprico,
Ferrentq; vt leuius, fecit, aqualiculum.
Magna, valetudo & libertas, dona: salutem
Monstrasse, exuperat sed bona cuncta bonũ.
Ite Maozicolæ, missa est: lusistis enim vsq; hac
Nos satis: hinc alios ludite missicolas.
Ite pudor terræ: fraudum at si deniq; si vos
Dispudet, in Christi sponte redite sinum.

P. H. f.

DOROTHEAE HEMMINGIAE

Clarissimi viri D. D. Nicolai Hemmingij filiæ vnicæ, M. Nicolai Hammeri vxori, piæ, industriæ, fœcundæ: in inuocatione filij Dei defunctæ: ipsis Calend: Ianuarij Anni 1577, HAFNIÆ.

Blandula vt infantes tollebat ad oscula Christus,
Amplectens matres leniter & sobolem:
Te sic Dorotheam ad sese, infantemq; recepit,
Et tibi onus grauidæ noluit esse graue:
Ipse obstetrices (parienti vt sæpe, solebat)
Obtulit in media nam tibi morte manus.
Nec tuus hoc vidit mundi illætabile lumen
Fœtus, at æterna gaudia luce videt.

An

An pater, an vir iam magis est IACObus? vterq;
Fortiter, ah, ferte has, vt tulit ille, cruces.

P. H. f.

IN MILITIAM PARTVRIENTIVM, seu Collatio Prœliantium & parientium.

Stando mori pulcrū est, ipsoq; occumbere in actu:
Siue ita miles obit, siue ita mater obit.
In mortem ille ruit lucri spe illectus: ob ipsam
Pignoris illa animam, pignerat vltrò animā.
Is, licet armatus, vitam male prodigit: illa
Inuicta in viua, mortua, prole manet.
Corpus at hic coruis: animā, prô, deuouet Orco:
Cura Deo, matrum, est corporis atq; animæ.
Iste alios secum perdit: sed mater alumnam
In laudes sobolem datq; dicatq; Dei.
Si grauida emoritur fragili cum palmite vitis:
Palmes erit Christi in corpore, vterq; sui.

P. H.

